

KIKI,

servei de missatgeria màgica

Eiko Kadono

Obert de
9:00h a
17:00h

Traducció:
Albert Nolla
Il·lustracions:
Sara Aguilar

ESFERA
bromera

CAPÍTOL 1

AQUÍ COMENÇA LA HISTÒRIA

Una vegada hi havia una petita ciutat situada just entre un bosc espès i un suau turó cobert d'herba.

Aquesta ciutat s'estenia per un pendent que baixava a poc a poc cap al sud i estava formada per tot de petites teulades de color de pa torrat.

Cap al mig de la ciutat hi havia l'estació i, una mica més enllà, s'apinyaven l'Ajuntament, la comissaria de policia, el parc de bombers i l'escola. Era com qualsevol ciutat normal i corrent de les que es troben a tot arreu.

Tanmateix, si t'hi fixaves una mica, hi havia algunes coses que no es veuen gaire a les ciutats normals i corrents.

Per exemple, hi havia campanetes de plata penjades a les capçades dels arbres més alts. Aquestes campanetes de tant en tant sonaven ben fort, encara que no hi hagués tempesta. Llavors els habitants del poble es miraven i deien amb una rialla:

—Vaja, vaja, la petita Kiki s'hi ha tornat a encallar.

Sí, aquesta Kiki de qui tothom parlava tampoc no era normal. Perquè, malgrat ser tan petita, feia sonar les campanetes situades al capdamunt d'uns arbres molt alts.

I dirigint la mirada cap a la part oriental de la ciutat, es podia veure la casa on vivia la Kiki.

En una de les dues columnes de la porta del carrer hi havia penjada una placa de fusta on hi deia REMEIS PER ALS ESTERNUTS, i les dues fulles de la porta, pintades de color verd, estaven obertes de bat a bat. Un cop passada la porta s'estenia un gran jardí, i al fons a l'esquerra es veia una casa d'una sola planta. Al jardí hi havia plantades unes quantes fileres ben rectes d'herbes variades, amb les fulles grosses o puntegudes, que omplien l'aire d'una fragància deliciosa. Aquesta aroma entrava fins a dins la casa, i es feia encara més intensa al costat d'una gran olla de coure que hi havia als fogons. Des de la cuina es veia la paret principal de la sala d'estar, que no estava decorada amb els quadres o les fotografies que es troben en qualsevol casa, sinó amb dues escombres, una de grossa i una de petita, fetes amb branquillons, i que podríem dir que feien un efecte una mica estrany.

Oh, també se sentien les veus de la família provinents de la sala d'estar. Pel que semblava, era l'hora de berenar.

—Kiki, quan tens pensat marxar? No trobes que ja és hora que ens ho diguis? No pots estar dubtant per sempre. T'has de decidir —va dir la veu d'una dona una mica amoïnada.

—Altre cop aquest tema... No pateixis, mare. Pensa que soc filla teva. Tinc una part de bruixa. Hi penso seriosament —va respondre la veu d'una nena una mica tossuda.

—Deixa-ho en mans de la Kiki. Si ella no ho té clar, no servirà de res insistir-hi —va fer al seu torn la veu serena d'un home.

—Sí, potser tens raó. Però és que no estic tranquil·la. Me'n sento responsable —va explicar la dona en un to una mica més alt.

Ja us n'heu adonat, oi? En aquesta casa hi vivia una família de bruixes.

Bé, la Kokiri, la mare, era una bruixa de debò, amb una llarga tradició al darrere, mentre que l'Okino, el pare, era una persona normal i corrent. Era un etnòleg que estudiava els contes i les llegendes relacionats amb les fades i les bruixes. I la Kiki, que estava a punt de fer tretze anys, era l'única filla d'aquesta parella.

En aquell moment tots tres debatien sobre la data en què la Kiki havia de marxar de casa i començar a viure pel seu compte.

Quan el fill nascut del matrimoni entre un home normal i corrent i una bruixa era una nena, el més habitual era que també es dediqués a la bruixeria. Però com que de tant en tant hi havia alguna nena que no ho volia, a partir dels deu anys podia decidir-ho ella mateixa. Si una nena decidia ser bruixa, tot seguit començava a aprendre bruixeria de la mare, i durant l'any que feia els tretze havia d'escollir una nit de lluna plena per independitzar-se. Quan una bruixa s'independitzava havia de marxar de casa els pares, buscar una ciutat o un poble on no hi hagués cap altra bruixa i començar a viure-hi tota sola. Naturalment, tot això era molt difícil per a una nena petita, però era un costum molt important perquè les bruixes, que amb els

anys havien perdut bona part dels poders i eren cada cop menys nombroses, poguessin sobreviure en aquest món. També era una bona manera de fer saber que encara existien les bruixes, encara que fos només a un poble o una ciutat més, o a poques persones més.

La Kiki havia decidit fer-se bruixa quan tenia deu anys i immediatament havia començat a aprendre els dos poders màgics de la Kokiri. El primer era conrear herbes medicinals per elaborar un remei per als esternuts, i el segon volar pel cel amb escombra.

La Kiki va aprendre de seguida a volar pel cel amb escombra. Només era que, com que començava a fer-se gran, mentre volava es distreia amb les seves cabòries. Per exemple, amb els granets que sovint li sortien al nas o amb el vestit que es posaria per a la festa d'aniversari d'una amiga.

Quan això passava, l'escombra de sobte començava a perdre alçada. Una vegada que només tenia el cap en les calcetes de randa que acabava d'estrenar, no es va adonar que l'escombra baixava en sec i va topar contra un pal elèctric. L'escombra va quedar feta un nyap, mentre que la Kiki en va sortir amb tres bons blaus, dos als genolls i un al nas.

Per això la Kokiri va buscar els arbres més alts i hi va penjar aquelles campanetes. Així, quan la Kiki badava i volava massa avall, tocava les campanetes amb els peus i el dring l'ajudava a tornar a la realitat. Últimament, però, ja no sonaven quasi mai...

En canvi, la Kiki no estava feta per aprendre l'altre poder de la Kokiri, el d'elaborar el remei per als esternuts. Potser perquè era massa impacient, li costava molt cultivar

les herbes, picar-ne les fulles i les arrels ben fines i bullir-les a foc lent.

—A veure si encara perdrem un altre poder màgic —es lamentava la Kokiri.

Antigament les bruixes tenien molts poders, però amb els anys els havien anat perdent l'un darrere l'altre, fins al punt que fins i tot una bruixa de debò com la Kokiri només en tenia dos. I ara n'hi havia un que a la Kiki no li agradava. Per tant, no era estrany que la Kokiri estigués desesperada.

—És que és molt millor volar pel cel que remenar una olla —deia la Kiki traient-hi importància.

Llavors l'Okino intentava tranquil·litzar la Kokiri.

—Bé, què hi vols fer? Potser algun dia recuperarà algun dels poders que s'han perdut. A més, la Kiki ja té el gat negre, no?

Des de sempre totes les bruixes tenien un gat negre. Podríem considerar que també era un poder màgic.

La Kiki tenia un gatet negre que es deia Jiji. De jove la Kokiri també n'havia tingut un, que es deia Meme. Quan una bruixa donava a llum una nena, buscava un gat negre nascut si fa no fa a la mateixa època i el criava juntament amb la nena. Mentre creixien, la nena i el gat aprenien a parlar només entre ells. Quan per fi la nena s'havia d'independitzar, el gat era un company molt important. Tenir algú amb qui poder compartir les penes i les alegries era molt reconfortant. I quan la nena per fi es feia gran i trobava una persona prou important per substituir el gat i s'hi casava, llavors el gat també trobava un company, i bruixa i gat començaven a viure cadascú pel seu compte.

CAPÍTOL 2

LA KIKI S'INDEPENDITZA

Després de berenar, quan la Kokiri i l'Okino van sortir a fer encàrrecs, la Kiki es va quedar asseguda amb el Jiji en un racó assolellat del jardí, absorta en els seus pensaments.

—Val més que me'n vagi aviat —va dir la Kiki, com si parlés sola.

—Exacte. Ara ja no pots pas dir que no vols ser bruixa, oi?
El Jiji va alçar el cap per mirar la Kiki.

—És clar que no. Ho vaig decidir jo mateixa —va respondre la Kiki en un to resolut.

I llavors va recordar l'emoció que havia sentit la primera vegada que havia volat amb l'escombra.

Fins als deu anys, la Kiki s'havia criat més o menys com una nena normal i corrent. Tot i saber que la seva mare era bruixa, i que als deu anys hauria de decidir si ella també volia ser-ho, no havia pensat mai gaire seriosament en aquest tema. Poc després de fer els deu, però, havia sentit una amiga que deia: «Jo seguiré els passos de la mare i seré perruquera», i de sobte havia començat a preocupar-se per aquesta idea de *seguir els passos*. Intuïa vagament que la

Kokiri volia que ella també seguís els seus passos. Però la Kiki no veia clar fer-se bruixa només perquè la seva mare ho fos.

«Jo seré el que m'agradi. I ho decidiré jo.»

Això és el que pensava la Kiki.

Fins que un dia la Kokiri li va fer una escombra petita i li va preguntar:

—No vols provar de volar, només que sigui una mica?

—Jo? Puc volar?

—Ets filla d'una bruixa. És clar que pots.

A la Kiki la va estranyar una mica el to de la seva mare, però, en part empesa per la curiositat, va voler aprendre els fonaments per enlairar-se i aterrar. Seguint la Kokiri, va pujar una mica temerosa a l'escombra i va picar de peus a terra.

A l'instant es va sentir lleugera i, sense saber gaire com, va començar a surar en l'aire!

—Estic volant! —va exclamar.

Es va enlairar només fins a tres metres per sobre de la teulada de casa, però va ser una sensació d'allò més agradable. Fins i tot li va semblar que el cel era una mica més blau. A més, va notar que a dins se li despertava un curiós interès que semblava elevar-li el cos i l'esperit... «Vull volar més amunt... més i més amunt... Què es deu veure des d'allà dalt? Què hi deu haver?» De seguida va veure que volar era fantàstic.

I, naturalment, va decidir que volia ser bruixa.

—Es nota que ho portes a la sang.

La Kokiri estava eufòrica.

